

ငြိမ်းတော်

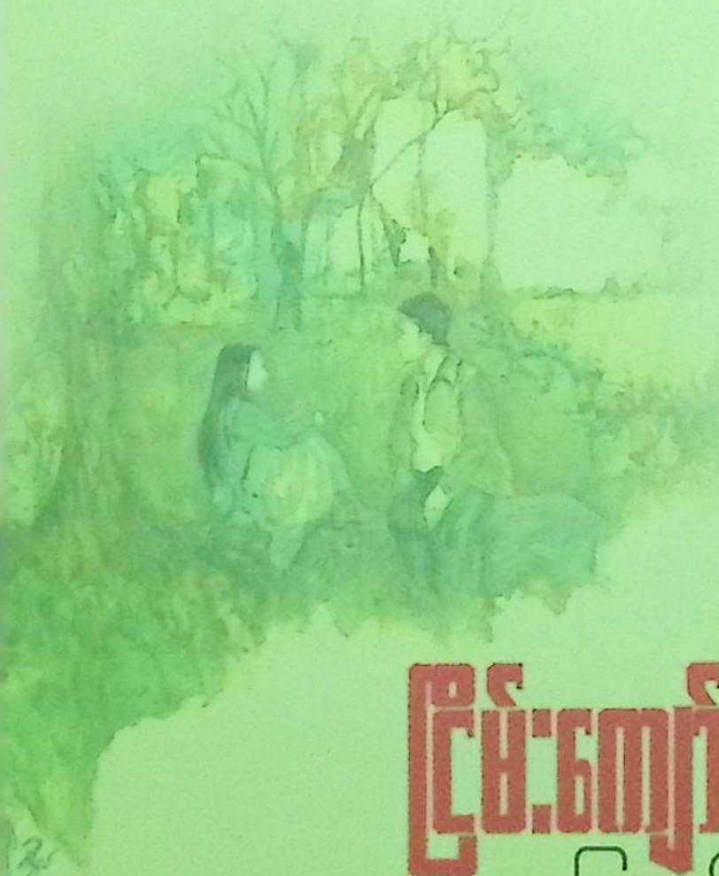
ပဉ္စမမြောက်
ဆောင်းရက်များ

စတုတ္ထအကြိမ်

၃

mgyoe.com

“ဒါပေမယ့် အမွန်ထင်တယ်။
 နှလုံးသွေးနဲ့ချစ်တဲ့ အချစ်အတွက်
 ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ အဓိကမဟုတ်ဘူး။
 အဲဒီမေတ္တာက ကွဲကွာရမှာကိုတော့
 အတိုင်းအဆမရှိ ကြောက်တယ်။”

ငြိမ်းကျော်
 ပဉ္စမမြောက်
 ဆောင်းရက်များ

ISBN 9789997137906

FIC220
 9 789997 137906
 MMK 7,000.00

mgyoe.com

ပစ္စမမြောက်ဆောင်းရက်များ
ငြိမ်းကျော်

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

ပဉ္စမမြောက်ဆောင်းရက်များ၊ ငြိမ်းကျော်

ပျက်နှာဆုံးပန်းချီ - ဖြူ

စာမျက်နှာ ၉၈ မျက်နှာ၊ ၁၃.၅ ဝင်စီ x ၂၁ ဝင်စီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ အောက်တိုဘာလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၈၈ ဝတ်ရည်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ။

ပဉ္စမမြောက် ဆောင်းရက်များ

[၁]

မူန်နေအောင် ကျနေသော နှင့်နှုတ်ကြောင့် ရာမညဆောင်ကို လွန်လာ ပြီး သဲလမ်းအစပ်ကို နင်းလိုက်သည်အထိ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပီပီမတွေ့ ရ။ ငှက်ပျောခင်း၏ နံဘေးသို့ရောက်တော့မှ ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုင်အဝင် သံခြေနင်းပြားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ အဆင်အပြင် အလုံးစုံကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် မြင်ရသည်။ မီးချောင်းတွေကြောင့် ဆိုင် တွင်း၌ လင်းနေသည်။

မျက်လုံးက ကြည့်နေကျနေရာသို့ရောက်သွားသည်။ အုတ်ထရံနှင့် ကပ်လျက် စားပွဲတန်း။ အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံး။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ထိုစားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွား၍ ထိုင်လိုက်သည်။

သူထိုင်ထိုင်ချင်း ဆိုင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်က ရောက်လာသည် “လက်ဖက်ရည်ပဲလား” ဟု မေးသည်။ သူက “တော်ကြာမှ သောက်မယ် ဗျာ” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။ ထိုဆိုင်အမှုထမ်းလှည့်ထွက်မည်အပြုတွင်၊ စားပွဲအနီးသို့လျှောက်လာသော လူရိပ်ကို တွေ့ရသည်။ လှည့်အကြည့်တွင် ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ကို ရောက်နေတာ ကြာပလား”
 သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ခုံတွင်ထိုင်တော့မှ...
 “ဟင့်အင်း... ခုလေးတင်ပဲ”
 စကားအဆုံးတွင် ဆိုင်အမှုထမ်းကို လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှာလိုက်
 သည်။ ထိုသူက ခေါင်းညိတ်ကာ စားဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။
 သူတို့စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။
 ထိုအခိုက်အတန့်သည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်
 ဆိုင်တွင် လူပါးလျက်ရှိသေးသည်။ တစ်စားပွဲတွင် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်၊
 အနောက်ဘက်ထောင့်တွင် သုံးယောက်။ စကားပြောသံကိုပင် တစ်ခါတစ်ခါ
 မှ ကြားရသည်။ ငြိမ်သက်လှသောကြောင့် တောင်ပိန္နဲရွက်များပေါ်မှတစ်ဆင့်
 သွပ်မိုးပေါ်သို့ကျလာသော နှင်းစက်သံကို ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကြားရ
 သည်။

အအေးဓာတ်သည် စကားစဟူသမျှကို သိမ်းဆည်းထားတတ်သလား
 မသိ။ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ရောက်လာပြီးသည့်အထိ နှစ်ဦးစလုံး၏ နှုတ်ခမ်း
 တွေက မလှုပ်မရှား။ ဆိုင်အမှုထမ်းက ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာသည်။
 သစ်သီးကိတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် ဘဲသားမုန့်တစ်ပွဲ လာပို့သည်။ အကြမ်း
 တစ်ပန်းကန် နွေးလောက်ချိန်သာသာအကြာတွင်မှ...

“ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 မလုံမလဲတော့ ပြုံးမိသည်။
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အမွန်”
 အမွန်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်သည်။
 “ကို ကြည့်ရတာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီး”

သည်စကားကို ငြင်းတော့ မငြင်းချင်။ ရင်ထဲမှာကိုက လေးလံသော
 အထုပ်အပိုးတစ်ခုကို သယ်ပိုးထားရသည့်နောက် လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထိုင်း
 နေရော့မည်ပ။ မှိုင်းနေရော့မည်ပ။ အမွန်ကို မှန်သောစကားဆိုနေကျ၊
 မှန်သောအဖြေ ဖြေနေကျ ဖြစ်ပြန်၍ မကွယ်ဝှက်လို။ ဟန်ဆောင်စကားတွေ
 ဖြင့်ပင် မညာချင်။ သည်တော့ ဘာမျှပြန်မပြောခြင်းဖြင့်သာ ပေးရမည့်အဖြေ
 ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

“ကို နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ မရီးတော်တို့က ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

စူးစမ်းပုံကို သဘောကျ၍ ပြုံးမိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမွန်ရဲ့...”

အမွန် ခေါင်းခါသည်။ တွေ့၍နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေပုံ ရသည်။ ပြီးတော့မှ ပြောသည်။

“အမွန်ကို ပြောစရာ စကားရှိလို့လား...”

ဖြေဖို့စဉ်းစားမိသည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညီညီပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ပြောလေ... အမွန် ကိုယ့်ရှေ့ကို ရောက်နေပြီပဲဟာ...”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို စိုက်၍ ကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အမွန်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး...”

အမွန် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။

“အမွန်မှာလည်း ပြောစရာ ပါလာတယ်...”

ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ပြောမည့်စကားချင်းတူနေ သလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ စကားချင်းတူကြလျှင်ဖြင့် ဝမ်းနည်းစရာ လား၊ ဝမ်းသာစရာလား။ ကြိုတင် သိရှိချင်လှသည်။

“ဝမ်းနည်းစရာလား၊ ဝမ်းသာစရာလား အမွန်...”

မျက်နှာကို ငုံ့ထားရင်း အမွန် ဖြေသည်။

“ကိုစကားကကော...”

မေးခွန်းက စိတ်အနေကျဲ့သွားစေသလား။ မဆိုနိုင်။ သတိထား၍ ဖြေမိသည်။

“ဝမ်းသာစရာနားမျိုးနဲ့ နားထောင်ရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ဝမ်းနည်းချင်တဲ့ နားမျိုးနဲ့ နားထောင်လိုက်ရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့ အမွန်ရယ်...”

အမွန်နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်က တွန့်၍ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခေါင်းကိုမဖော်၊ တညိတ်ညိတ်နှင့် တွေးကြည့်နေဟန်ရှိသည်။ အပြုံးတစ်ချက်

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နားလည်ရအခက်ဆုံး၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အပြုံးမျိုး။ စိတ်အကျပ် အတည်းပေါ်လာသောအခါမျိုးတွင် အမွန်ထံ၌ ထိုအပြုံးကို တွေ့ရတတ် သည်။ သူ့ကို အလုံးစုံ သိနားလည်ထားသူ အမွန်အဖို့ရာ သူ့စကားကို လွယ်လင့်တကူ သဘောပေါက်ပြီးသားဟု ယုံကြည်သည်။

“ကိုရယ်... ခက်လိုက်တာ...”

ညည်းသံသဲ့သဲ့တွင် ပင့်သက်ရောလျက်ရှိသည်။

“အမွန်စကားကကော...”

ရုတ်ခြည်းမဖြေ။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားတက်ဖြင့် အသာအယာ ဖိကိုက်ထားသည်။ ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။

“ပြောတာပေါ့ ကိုရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့...”

အမွန်မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်ကြည်ဖြင့်လဲ့နေသလား ထင်ရ၏။ မျက်လုံးကို မလွှဲတမ်းကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးသည် အမွန်မျက်နှာမှ တစ်ဆံ ခြည်မခွာ။ နဖူးပေါ်က ဆံစတွေကို ကြည့်သည်။ စိမ်းလျက်နေသော မျက်ခုံး ကို ကြည့်သည်။ အလှဆုံးမျက်နှာကိုကြည့်သည်။ အလှဆုံးနှာတံကို ကြည့် သည်။ အကြောစိမ်းလေးတွေ ပြေးနေသော ပါးပြင်ကို ကြည့်သည်။ ချစ် စဖွယ် နှုတ်ခမ်းကို ကြည့်သည်။ ကြည့်ဖန်များတော့ ပို၍လှသည်ထက် လှလာသည်ဟု ထင်မိစေသော အမွန်မျက်နှာတွင် ရှက်ပြီးတစ်စနှစ်စ တွေ့ရ သည်။

“လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးလေ ကို၊ အေးကုန်ဦးမယ်...”

အမွန်စကားသည် အာရုံလွှဲသည့်စကား။ မျက်လုံးကို စားပွဲဆီသို့ ပို့လိုက်ရသည်။

“ရှေ့ ကို၊ ဒီပန်းကန်က ပိုပြည့်တယ်၊ အမွန်ဆီက လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပါ...”

မငြင်းဆန်သာ၍ လှမ်းယူရသည်။ သူ့ပန်းကန်ကို အမွန်ဘက်သို့ ရွှေ့ပေးလိုက်ရသည်။ တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်ပြီးသောအခါ သစ်သီးကိတ် ပန်းကန်ထဲက အကြီးဆုံးအချပ်ကို သူယူကာ...

“အမွန်က ဒါကိုစားပေါ့၊ ဒါထက်သေးတာကို ကျွန်တော် စားမယ်”

ဟုတ်လား...”

အမွန်အပြုံးမှာ ကြည်နူးပြုံး၊ မုန့်ချပ်ကို ယူ၍ တစ်ကိုက်ကိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းသားလေးငါးယောက်က ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာ
သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားနိုင်လုလာကြဟန်ရှိသည်။
သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြတော့မှ ငြင်းခုံသံ လျော့သွား
လေသည်။

ရွတ်နောက်တတ်သူဟု ထင်ရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က
သူတို့နှစ်ဦးကို လှည့်ကြည့်ရင်းနှင့် “အဟမ်း-အဟမ်း အိုအောင် မင်းအောင်
ပေါင်းနိုင်ကြပါစေသတည်း” ဟု မကြားတကြား ရွတ်သည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံး မျက်နှာထားခက်သွားကြသည်။ အမွန်က မကြားယောင်ပြု
ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းငဲ့သည်။ သူက ဆေးလိပ်မီးညှိသည်။ သူကအပြင်
သို့ ငေးကြည့်သည်။ အမွန်က မျက်လုံးချင်းလွှဲထားသည်။

နှင်းမှုန်တွေကျမြီကျနေသည်။

ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်မိထားသဖြင့် စကားမဆက်
မိကြ။

“ညိုတို့ကလည်း... ခုထိ မလာကြသေးဘူး”

အမွန်က တိုးတိုးဆိုသည်။

* * *

“အမွန်ပြောမယ်ဆိုတာ ပြောလေ...”

ကြားလျက်နှင့် ပြန်မဖြေ၊ လွယ်အိတ်ပေါ်တွင် ပုံဖော်ထားသော ပန်းပွင့်
ပုံကို လက်ညှိုးနှင့်လိုက်ရေးနေသည်။ စောင့်နေရသူကို အမွန် အားနာနေပုံ
တွေ့ရသည်။ ခေါင်းကိုငဲ့ကာ မျက်လွှာလှန်၍ ကြည့်သည်။ မျက်နှာကိုသော်
အမွန်မဖော်။ ပင့်သက် ‘ဟင်း’ ကနဲ ဖော့ကာ မှုတ်ထုတ်သည်။

“ကို့မှာ ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ကို အရင်ပြောလေ...”

နှုတ်မရဲလှ။ တကယ်တမ်းဖွင့်ပြောရမည်ဆိုသောအခါ သွေးက
ကြောင်ချင်သည်။ ရင်တွေပင် တုန်လာသည်။ အသံတွေလည်း တုန်နေလိမ့်

မည် ထင်၏။

ကြောင့်ကြစိတ်တွေက သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်လာပြန် သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့လာသည်။ အမွန်ဖြေမည့် အဖြေတွေကို စိတ်ကူးတွင် စီကြည့်သည်။ 'အင်း' 'ဟင့်အင်း' တစ်ခုခု။ သို့မဟုတ် အမွန် မျက်နှာနီသွားမည်။ သို့မဟုတ် အရှက်မျက်နှာ။ သို့မဟုတ် ဒေါသမျက်လုံး။ တွေးကြည့်သမျှ အားလုံးမှာ ထိတ်လန့်စရာချည်း။

အဆုံးစွန်ဆုံးမှာ သူ့စကားအဆုံးတွင် အမွန်မျက်နှာ ပျက်ကောင်း ပျက်သွားချိန်မည်။ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထလိုက်ကောင်း ထလိုက်မည်။ ထို့နောက် သူပါးပေါ်သို့ အမွန်လက်ဝါးတွေ အဆက်မပြတ် ကျလာကောင်း ကျလာလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမွန်ဒေါသစကား၊ နာကြည်းစကားတွေ ကြားရကောင်းကြားရလိမ့်မည်။ အဆုံးတကာအဆုံးတွင် အမွန်သည် နှင်းထု ကြားသို့ ထွက်ပြေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားကောင်း ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့် မည်။

ထိုအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်မှာ တတိယမြောက် ဆောင်း ရာသီသို့တိုင် ရှည်ကြာခဲ့ပြီးသော လူနှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးက ရုတ် ခြည်းပြုပျက်သွားလိမ့်မည်။

ဤတွင် အမွန်သည် နာကြည်းခြင်းကို ဆောင်ယူသွားကာ သူ့ထံ၌ နောင်တရခြင်းကို ထားရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အားတင်းစိတ်ကို ဆွဲယူ မိသော် ပြောတော့မည်ဟု နှုတ်ခမ်းပြင်မိသည်။

သူ့ကိုတွယ်တာသော အမွန်သည် အရက်စက်ကြီး ရက်စက်လိမ့်မည် တော့ မထင်။ သူ့ကို နားအလည်ဆုံးသော အမွန်သည် ပြောတော့မည့် သူ့ စကားကိုလည်း နားလည်မှုထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ကြမ်းတမ်းသော စကား၊ ခါးသောစကား၊ စိမ်းသောစကားကို တစ်ရံ တစ်ဆစ်မျှ မဆိုဖူးသည့် အမွန်နှုတ်ခမ်း၌ ယုံကြည်မှုတွေကို ထားမိသည်။

တစ်ခုတော့ တွေးပူရသည်။ အမွန်စေတနာ၊ အမွန်သံယောဇဉ်နှင့် အမွန်မေတ္တာတွေကို အယူတော်လွဲစွာ သဘောထားခဲ့ရာကျလေမည်လား။ အခွင့်ကောင်းယူရာ ကျသွားလေမည်လား။ မွေးချင်းကင်းသူ အမွန်က မောင်နှမရင်းချာသဖွယ် ဆက်ဆံလာခဲ့သမျှကို အလွဲသုံးစား တွေးယူရာ

ကျသွားမည်လား။ အမွန်ကို စော်ကားရာကျသွားလေမည်လား။ ချင့်ချိန်ရလွန်းတော့လည်း ‘အမွန်ကို ချစ်တယ်’ ဆိုသော စကားကို ပြောမဝံ့တော့။ မျိုသိပ်ထားဖို့သာ အားအင်မွေးမိသည်။

“ပြောလေ ကို၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေရတာလဲ”

ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါမိလိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်၍ အမွန် မျက်လုံး ဝိုင်းသွားသည်။

“ဟော... ကိုတစ်ယောက်တော့ ရူးများရူးနေပလား မသိဘူး။ ခုပဲ ပြောမယ်၊ ခုပဲ ခေါင်းခါနဲ့”

ရင်ထဲက စကားတစ်လုံးမှာ အလစ်တွင် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“အမွန်ပြောသလို ကျွန်တော် ရူးသွားရင် အကောင်းသားပေါ့၊ ခုတော့ မရူးလို့ အခက်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ကြုံနေရတာ”

အမွန်မျက်နှာ ညှိုးရလေသည်။ သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ်အနက်အရှိုင်းကို သိမိလိုက်ပေသည်။

“အဲဒါကြောင့် အမွန်ကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပါဆိုတော့လည်း... ကို ဘာလို့မြဲနေလဲ”

ပြုံးမိလေသည်။ သတ္တိက စိမ့်ဝင်လာပြန်သည်။ အကယ်စင်စစ် ထို သတ္တိသည် အပြစ်ကင်းစင်လှသော အမွန်မျက်နှာ၊ တည်ငြိမ်လှသော အမွန် ဣန္ဒြေတို့နှင့်ကား ရဲရဲရင်မဆိုင်ဝံ့သော သတ္တိမျိုး။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တင်းပြုပြီး ပြောလိုက်မိတော့လည်း...

“ဒါဖြင့် မြဲမထားဘူး ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမွန် ပြောမယ်ဆိုတာကို အရင်ပြော၊ အမွန်ပြော ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဟုတ်လား...”

အမွန် အဖြေရခက်သွားသည် ထင်၏။ ခေါင်းကိုမော့၍ အမိုးဆီသို့ ငေးသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် စေ့ထားသည်။ လည်တိုင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးတွေ မပေါ်တပေါ်။

“အမွန်ပြောဆိုလို့ ပြောမယ်၊ ဝမ်းသာစရာစကားတော့ မဟုတ်ဘူးကို”

စိတ်မောစေသော စကားပါတကား။ ရင်အခုန်မြန်စေသော စကားပါတကား။ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် နားစွင့်နေမိသော စကားပါတကား။ စောင့်စားနေရသော စက္ကန့်ပိုင်းကာလကိုပင် ကြာရှည်စွာ ထင်မိသည်။

“တစ်နေ့က ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ဆီက စာရောက်လာတယ်”

ဦးလေးတော်သူမှာ သူ့ဖခင်၏ညီအရင်း။ ဒေါ်လေးတော်သူမှာ သူ့မိခင်၏ညီမအရင်း။ သူ့ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဩစတြေးလျသို့ အပြီးအပိုင်သွားရောက်နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

“သူတို့ ဟိုမှာ အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီးပြီတဲ့...”

ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

“ဖေဖေက မနေ့က ပြောတယ်”

အမွန်ရှေ့သို့ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ နားကြားမလွဲအောင် အာရုံစိုက်ရသည်။

“ဩစတြေးလျကို အပြီးတိုင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့...”

နားထဲတွင် ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အပူဟပ်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ အံ့အားသင့်ရလွန်းသဖြင့် နှုတ်က “ဗျာ” ဟု ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် အလောတကြီး မေးလိုက်မိချေ၏။

“အမွန်လည်း လိုက်သွားမှာလား”

နှင်းတွေ ရစ်ပတ်နေသော သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့ အမွန် ငေးနေသည်။ အဖြေပေးရမည့်စကားအတွက် အမွန်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းနေဟန်ရှိသည်။ စိတ်အကျပ်အတည်းထဲမှ အမွန်ရုန်းမထွက်နိုင်မှန်း သိသာသည်။

အမွန်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်အစိုင့်အခဲသည် တစ်စတစ်စ အရည်ပျော်ကျလာသလား မပြောတတ်။

* * *

ညိုညိုနှင့် ကိုကြည်လွင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားကြသည်။ မျက်နှာလေးခုစလုံးသည် တည်ငြိမ်ခြင်းမက တည်ငြိမ်လျက် ရှိပြီး ကြည်ကြည်စင်စင် မဟုတ်ကြ။ ရှင်ရှင်ပျူပျူ မဟုတ်ကြ။

မျက်လုံးတွေက တစ်နေရာ တစ်နေရာတွင် အကြာကြီး။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်၊ အကြမ်းပန်းကန်လုံး၊ စားပွဲမျက်နှာပြင်၊ သမံတလင်း၊ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ ဆိုင်ရှေ့ဝါးတန်းစည်းရိုး၊ ဗာဒံပင်၊ ဂမုန်းပင်တွေ၊

သရက်ပင်တွေ၊ မှန်ဗီရို၊ မီးချောင်း၊ နှင်းတွေထဲက ငှက်ပျောခြံ၊ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်သံစည်းရိုး၊ နှင်းမှုန်စတွေ။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်မျက်လုံးနှင့် တစ်ယောက်မျက်လုံး၊ စစ်စစ် အပြင်လောကတစ်ခုလုံးသည် ရင်ထဲတွင် မစွဲမထင်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက လောကတစ်ခုလုံးတွင် ရှာမတွေ့နိုင်သော အရာကို အမိအရ ဖမ်းယူရန် ကြိုးပမ်းနေကြသည်မျိုး။

“အမွန် အဘိုးအဘွားတွေက ဘာမှမပြောကြဘူးလား...”

ညိုညိုမေးခွန်းကို ခေါင်းခါ၍ အမွန် ဦးစွာဖြေသည်။

မနေ့က ညနေဟာ အိမ်မှာ ဆွေမျိုးစုံတဲနေပဲ။ စီးပွားရေးကျလာလို့ လူအဝင်အထွက် နည်းသွားတာ ခြောက်နှစ်လောက်ရှိခဲ့ပြီးတဲ့နောက် မနေ့ကတော့ ဟိုအရင်တုန်းကလို ပထမဆုံး စည်းကားခြင်းပဲညို။ ဖေဖေ အားလုံးကို ချက်ချင်းလာဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းအရာကိုလည်း ကြိုပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ တားကြ၊ ဖျက်ကြ၊ ငိုကြ၊ ယိုကြနဲ့ပေါ့။ အဘိုးနဲ့ အဘွားကလည်း တားတာပါပဲ။ ဖေဖေကရော မေမေကပါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား မပြင်နိုင်ဘူး၊ ခုနှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်တာလို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒီတော့ အဘွားက ညည်းတို့ သွားချင်သွား၊ ဒါပေမဲ့ အမွန်ကို တို့နဲ့ ထားခဲ့သင့်တယ်လို့ ပြောတယ်...”

စကားပြတ်သွားသည်။ ညိုညိုမျက်လုံးသည် အမွန်နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်နေသည်။

“ဖေဖေက ‘ကျွန်တော်တို့က ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သမီးကို ဇွတ်မခေါ်ပါဘူး၊ သမီးရဲ့သဘောအတိုင်းပါ။ သမီးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခွဲမနေခဲ့ချင်ဘူး၊ အတူလိုက်မယ်ဆိုလို့ ခေါ်သွားမှာပါ’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့အို... အစုံပါပဲ၊ ရန်တွေ့စကားတွေရော ခနဲ့စကားတွေရော၊ ဗမာစစ်စစ် ဖြစ်ရက်နဲ့ သူများတိုင်းပြည်သွားနေရကောင်းလား ဘာလား ညာလားနဲ့ပေါ့၊ အမွန် ငိုတောင် ငိုမိတယ်...”

လေသံမှာ တိုးလာလေသည်။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပုံကပင် နှေးလာသည်။ အဖြစ်အပျက်တို့၏ ရုပ်လုံးတွေပေါ်လွင်စပြုလာသည်။

“အမွန်နေခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ညိုညိုအသံသည် ချိန်ဆပြီး ပြောမှန်းသိလွယ်သည်။ သည်စကားကို

သူပြောဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ရသော်လည်း သင့်-မသင့် တွေးနေဆဲတွင် ညိုညို ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“အမွန်ကို ဖေဖေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ညို သိပါတယ်လေ။ နောက်ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ဖေဖေ မကျန်းမာတဲ့အခါ မဟုတ်လား။ အမွန်လိုက် မသွားရင် ဟိုရောက်ပြီး မကြာခင်ပဲ ဖေဖေသေမှာ၊ အမွန် ဖေဖေကို အဲဒါမှာ ဆုံးပါညိုရယ်။ မေမေက အမွန်ထက် ရွှေတွေငွေတွေကို ပိုချစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်ထက် အမွန်ကို ပိုလိုချစ်တာ၊ ဒီတော့ ဖေဖေ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖေဖေအပါးမှာ အမွန်ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား။ စီးပွားရေး ရော ကျန်းမာရေးရော အဘက်ဘက်က ကျဆင်းလာတဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ အမွန်သိတတ်ရမှာပါ ညိုရယ်”

တစ်ခွန်းတော့ ဝင်ပြောမိသည်။

“အမွန်မိဘတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဟိုမှာ သွားနေချင်တာလဲ အမွန်...”

“မေမေအကြောင်းကို အမွန်ပြောပြောပြလို ကို သိသင့်သလောက် သိနေသားပဲ။ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် မေမေလောဘ မသိမ်းနိုင်တာ အမွန်ပဲ မဟုတ်လား...”

ကိုကြည်လွင်က ဆေးလိပ် တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာကာ...

“အမွန်တို့ စီးပွားရေးက ဒီလောက်အထိ ပျက်သွားတာမှ မဟုတ်သေး တာ”

အမွန် ပြုံးလေသည်။

“အမွန်သဘော မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြည်လွင်၊ အမွန်သဘောနဲ့ အမွန် ဆို ခုအနေအထားကပဲ အမွန် သိပ်ချမ်းသာနေသေးတာ။ မေမေအနေနဲ့က ခုသူ့ကိုယ်သူလူမဲ့တဲ့၊ သူ့မှာတဲ့၊ ခုနေတဲ့ခြံရယ်၊ ဝင်းရယ်၊ တိုက်စုတ်ကလေး ရယ်ပဲ ရှိတော့တယ်တဲ့။ ကုမ္ပဏီ၊ စက်ရုံ၊ သင်္ချာကျွန်းက ခြံနဲ့တိုက်ကို လည်း ရောင်းခဲ့ရပြီတဲ့၊ ဘဏ်ထဲမှာလည်း ကုန်ခဲ့ပြီတဲ့၊ ကားဆို လို့ မူးရင် ရှုစရာတောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒီအခါ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ဆက်ဆံရေး က ပုံပြောင်းလာတော့ အားလုံးကို စိတ်နာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ညီမရှိရာ သွားနေပြီး အရင်ကထက် ကြီးပွားအောင် လုပ်ပြမယ်တဲ့၊ သူ့ညီမဆီကလွဲရင် နေစရာ အရပ်မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် သွားကိုသွားမယ်၊ တစ်စက္ကန့်တောင်

မဆိုင်းချင်ဘူးတဲ့၊ နောင် သူ တကယ်လို့ စိတ်ပြောင်းလို့ပြန်လာဖို့ ကြံရင် တောင်တဲ့ စိန်စိတဲ့ ရွှေဖိနပ်ကို စီးနိုင်မှ ပြန်လာမယ်တဲ့၊ ခုထိတော့ ပြန်လာဖို့ လုံးဝမတွေးတော့ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ စဉ်းစားကြည့်လေ”

သူ သက်ပြင်းချမိလေသည်။ ကိုကြည်လွင်သည် ခေါင်းတညိတ် တညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

“အမွန်၊ ဖေဖေကကော...”

ညိုညိုမေးခွန်းကို မဖြေမီ၊ အမွန် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ထားသည်။

“ဖေဖေက မေမေ သဘောမှန်သမျှ အမြဲတမ်းလိုက်လျောခဲ့တာ ညို၊ သူ့နာစရာလည်းရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ မေမေလိုတော့ ပစ္စည်းပစ္စယ မက်မောလွန်း တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဆိုင်တွင် လူပါးသွား၍ အသံဆိတ်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မတူချင်၊ တောရကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းလို ဖြစ်နေ သည်။ နှင်းလွှာပါးပါးခြုံထားသော တောအုပ်အလယ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ကလေး။

နှင်းစက်ကြွေသံ ပြောက်တိပြောက်ကျားနှင့်။ နှင်းအအေးကို ပုံ့ပုံ့ ယုံ့ယုံ့ခံနေရသော နေရာလေးတစ်နေရာ။ ချစ်သူတွေ မိတ်ဆွေတွေ သူငယ် ချင်းတွေ၊ ကျောင်းနေဘက်တွေ ဆုံရာနေရာ။ အပန်းဖြေနေရာ၊ ဆိုင်ထဲတွင် အမွန်တို့လေးဦးသာ ရှိနေသည်။ စကားဝိုင်းနှင့် မတူတော့သဖြင့် ပြည်လမ်း ဘက် ကားသံကပါ စဲသွားသောအခါ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်လျက်တည့်။

“ထွက်ခွာသွားခွင့် လျှောက်လွှာတော့ မတင်ရသေးဘူးပေါ့နော်...”

ညိုညိုအသံတွင် စိုးရိမ်သံတွေ ရောနေသည်ထင်၏။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်း လျှောက်လွှာတင်ပြီးမှာပါ”

“ခွင့်ပြုချက်ရဖို့က ကြာသလား၊ မြန်သလား အမွန်”

အမွန်သည် လှုပ်ရုံမျှ ခေါင်းခါသည်။

“ဒါက အတပ်မပြောနိုင်ပါဘူး ညိုရာ၊ မြန်တယ်ဆိုတာတောင် တစ်နှစ်ကျော်၊ ဒေါ်လေးတို့သွားတုန်းက နှစ်နှစ်ကျော်မှ သွားခွင့်ရတယ်”

ညိုညိုက မထိန်းနိုင်သောစကားတစ်ခွန်းကို ဝမ်းသာအားရဆိုလိုက် သည်။

“ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့၊ အမွန်နဲ့ရုတ်တရက် ခွဲခွာသွားရမှာ လားလို့ ညိညိုနေတာ”

အမွန်ကို သက်ပြင်းရှည်ချစေသော စကား။ ချက်ချင်းပြန်မပြောစေနိုင် သော စကား။

“အမွန်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ ညိုရယ်...၊ အားလုံးကိုပါ...”

အဓိပ္ပာယ်တစ်စွယ်ထွက်သည်ဟု ညိညိုတွေးမိသည်။ ကိုကြည်လွင် တစ်ယောက်လည်း သည်နည်းတူ တွေးမိသလား မဆိုနိုင်။ ညိညိုကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ညိညိုက သူ့ကို ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ သူလည်း သိလိုက် မိလေ၏။ ပြည်လမ်းဘက်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ညိညိုက...

“ကိုထွေး ဘာစကားမှမပြောတော့ဘူးလား၊ ငူတူကြီးနဲ့...”

သူက ဟန်ပြု၍ ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားတွေကို ညိုတို့ပြောလိုက်ကြပြီပဲဗျာ။ အတူတူပဲပေါ့”

ကိုကြည်လွင်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“ကျန်ချင် ကျန်ဦးမှာပေါ့ ကိုထွေးရာ၊ ထပ်ဖြည့်ပြီး ပြောဦးပေါ့ဗျာ”

သူ့မျက်လုံးသည် အမွန်မျက်လုံးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အမွန် အပြုံးကို တွေ့ရသည်။ သူခေါင်းခါလိုက်သည်။

အမွန်သည် သူ့မျက်လုံးကို နားလည်မည်ထင်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရောက်စတုန်းက ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေ...”

ညိညိုက မေးတစ်ချက်ငေါ့၍ “ကိုကြည်လွင် ညိုတို့သွားစရာရှိတာ နောက်ကျနေဦးမယ်” ဟု ပြောသည်။

အနက်နှစ်ခွထွက်သော ကြားဖြတ်စကားဟု ထင်သည်။ ကိုကြည် လွင်က အင်္ကျီအိတ်ကို နှိုက်ရင်း ဆိုင်အမှုထမ်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုထွေး က “ကျွန်တော်ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ထားလိုက်ပါ ကိုကြည်လွင်” ဟု ပြောသည်။

အမွန်က လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်အိတ်ကို ထုတ်ရင်း “အို... မဟုတ်တာ၊ အမွန် ပေးပါရစေ” ဟု ပြောသည်။ အမွန်လက်ကို ညိညိုက ကာထားသည်။

ကိုကြည်လွင်က ကိုထွေးလက်ကို ဖယ်ကာ ဆိုင်အမှုထမ်းလက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူထည့်လိုက်သည်။

“အော်... ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ဖို့လူကြီးတွေ ရက်ရွေးလိုက်ကြတယ်”

ကိုကြည်လွင့်စကားကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုမေးလိုက်ရသည်။

“ဘယ်နေ့လဲ ကိုကြည်လွင့်”

“ဧပြီ ဆယ့်ရှစ်ရက်...”

အမွန်က ပြုံး၍ ညိုညိုလက်ကို လှမ်းဆုပ်ထားသည်။

“နှစ်လကျော်ကျော် လိုသေးတာပေါ့နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်...”

ဆိုင်အမှုထမ်းက ငွေပြန်အမ်းပြီးသောအခါ ကိုကြည်လွင့်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထို့နောက် ညိုညိုက “အိမ်ကို လာဦးနော် အမွန်၊ ကိုထွေးလည်း အမွန်နဲ့ လိုက်လာပါဦး” ဟု ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိသူနှစ်ယောက်စလုံးက အမွန်နှင့် ကိုထွေး။

“ကို... ပြောလေ... ပြောမယ်ဆိုတာ...”

အမွန်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် စေ့ထားမိသည်။ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် တခြားစီဖြစ်သွားနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

အမွန်နှင့်စကားပြောပြီးလျှင် ကျောင်းဝင်းအပြင်က ပလက်ဖောင်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့လမ်းအတူ လျှောက်မည်။ စံရိပ်ငြိမ်အဝင်အထိ လိုက်ပို့မည်။ ပြီးလျှင် ဌာနက ကိစ္စတွေလုပ်မည်။ သစ်ပင် နွယ်ပင် သစ်ဥ ဖြတ်သားတုံးလေးတွေကို ဖယောင်းစိမ်မည်။ ရုက္ခဗေဒ သရုပ်ခွဲကြည့်ရမည့် အနုကြည့်မှန်ဘီလူးထဲတွင် အမွန်စိတ်ထားကို ရှာကြည့်မည်။ အမွန်အလှကို ရှာကြည့်မည်။ တွေ့မြဲအတိုင်း တွေ့ရမည့်စိတ်ထဲက အမွန်ကို စိတ်ထဲမှာပင် ချစ်စကားတွေ ဆက်ပြောမည်။

တွေးသမျှ အားလုံး၊ စိတ်ကူးသမျှ အလုံးစုံ၊ အားလုံး၊ အားလုံး။ မနေ့ကနှင့် လုံးဝမတူတော့ချေတကား။

“ကျွန်တော် စကားပြောလို့ မရဘူး အမွန်၊ ဆိုနှင့်နှင့်ကြီးဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ အမွန်ရာ...”

အားအတင်းဆုံး စကားကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြောယူရသည်။ စကား

အဆုံးတွင် အမွန် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

အပြင်တွင် နှင်းကွဲစပြုပါပြီ။

မြောက်လေအဝှေ့တွင် ဒေါင်းဆံရစ်ပန်းနဲ့သည် မျက်စိလည်၍ လိုက်
ပါလာသည်။

[၂]

အစ်ကိုက ဆေးတံအိုးထဲသို့ ဆေးသိပ်ရင်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။ အစ်မက စိန်ပန်းသုပ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ အကြမ်းပန်းကန်လုံး သုံးလုံးထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လိုက်ဖြည့်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းငုံ့ထားသော ကိုထွေး၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

“စားစရာရှိတာလည်း စားလိုက်ဦး ကိုထွေး၊ တွေးတာလည်း တွေးတာပေါ့”

ခေါင်းကို ဖော်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ အစ်ကိုက သူ့ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလို့တော့ အစ်ကိုလည်း ထင်သားပဲ။ မင်းတို့ ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံတဲ့နေ့က မင်းတစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို အေးအေးကို တောင် ပြောပြပါသေးတယ်ကွာ...”

အစ်မက ထောက်ခံစကား ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေး၊ မမအေးထင်တာက ကိုထွေးနဲ့ အမွန်စကား

များပြီး စိတ်ကောက်လာကြတယ်လို့ ထင်တာ၊ ဟိုနေ့က အမွန်လာတုန်း ကိုလတ်က 'အမွန်နဲ့ ကိုထွေးတို့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား၊ စိတ်ကောက်နေကြ တုန်းပဲလား၊ ခု ဒါလာချော့တာလား' လို့ မေးတော့မှ အဲဒီအကြောင်းကို သိရတာ၊ မင်း အိမ်မပြန်တာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ ဌာနမှာ သူ့ဆရာနဲ့အတူ သစ်ပင် တွေခွဲစိတ်ပြီး ညလုံးပေါက် သုတေသနတွေ လုပ်နေလေရဲ့လို့ မမအေး ပြောလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့မနက် ကိုထွေးဆီကို သူပေါက်ချလာတာ ထင် တယ်၊ ဟုတ်လား ကိုထွေး..."

မမအေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်သည်။ ကိုလတ်သည် ဆေးတံကို မီးညှိပြီး ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာတာမှ တကယ့်ပီပီရီရီ၊ နှလုံး ကွဲထွက်တဲ့အထိ ညာမယ့်ဟန်ဆောင်မယ့်လူစားမျိုးတွေ၊ ခုထက်ထိ မင်း ဝန်မခံသေးတာ ကြည့်၊ အံ့စရာလား၊ ချီးကျူးစရာလား ငါမပြောတတ်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လို လူမျိုးကို တွေ့လည်း မတွေ့ဖူး၊ ကြားလည်း မကြား ဖူးပါဘူး ကိုထွေးရာ...”

သူတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောမီ ခန်းဆီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ မမအေး က စိတ်ပင်ပန်းလေးလံစွာ နောက်သို့ မှီချလိုက်သည်။ သူ့ကို ကရုဏာမျက် လုံးဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကိုထွေးတို့ပြဿနာက ခေါင်းထဲမှာ အမြဲဝင်နေတယ်။ ကျောင်းမှာ စာသင်ရင်းနဲ့လည်း ဒီပြဿနာပဲ တွေးနေမိတယ်၊ အဲမွန်တယာကို သင်ပုန်း ကြီးမှာ ရေးတာ အမွန်တယာလို့တောင် မှားရေးမိတယ်...”

ကိုလတ်က ပြုံး၍ မမအေးကို ကြည့်သည်။ ထိုအခါတွင် သူတစ်ခွန်း ပြောမိသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မမအေးပြောပုံက ကျွန်တော်နဲ့ အမွန် ဘာလိုလို ကြီး၊ အမွန်နဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အမွန် ဩစကြေးလျ ကို သွားမယ်၊ ဒီတော့ အရင်းနှီးဆုံး အခင်မင်ဆုံးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ ဒါပဲလေ...၊ ဒါပါပဲ မမအေးရာ...”

ကိုလတ်က အောင့်သည်၊ အောင့်သက်အသံနှင့် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“သေပြီး ခုနစ်ဘဝကူးတဲ့အထိ ဆေးတန်ခိုးပြတုန်းပဲဆိုတာမျိုးပါလား ကိုထွေးရ၊ မင်းနဲ့အမွန်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း လုံးဝနားလည်ပါတယ် ကွာ၊ သူများကို မဟုတ်မမှန်တဲ့စကား ပြောတော့မှ မုသာဝါဒကံ ထိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟုတ်မမှန် ပြောမိရင်လည်း မုသာဝါဒကံ က ထိုက်တာနော်...”

ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ မမအေးက စိန်ပန်းသုပ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူပေးသည်။ ဇွန်းတစ်ဝက်ခန့် ခပ်စားပြီး ပန်းကန်ကို ချထားလိုက် သည်။

ထို့နောက် မမအေး လှမ်းပေးသော အကြမ်းပန်းကန်ကို ယူထားရ သည်။ အသုပ်ကို မဝါးဘဲ မျိုချပစ်ကာ၊ ရေနွေးကြမ်းခပ်နွေးနွေးနှင့် မျှောချ ပစ်လိုက်သည်။ ပန်းကန်လုံးကို စားပွဲမှန်ပေါ်သို့ ချလိုက်ချိန်တွင် ကိုလတ်၏ ရယ်သံတိုးတိုးက ထွက်ပေါ်လာသည်။ မမအေးက ကိုလတ်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“အေးအေးကို ကိုလတ် မကြာခဏ ပြောဖူးပါတယ်၊ ကိုထွေးရဲ့ သိုသိပ်လွန်းအားကြီးတဲ့အကျင့်က သူ့ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခရောက်စေလိမ့်မယ် ဆိုတာ၊ မြဲတာကနေရာတကာ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်သားအထိ ကလေး လေးလိုငိုတတ်တာ၊ အဲဒီတုန်းက အမေ မဆုံးသေးဘူး၊ အမေဆူလိုက်ရင် ခေါက်လိုက်ရင်ဆူဆူချင်း၊ ခေါက်ခေါက်ချင်း မျက်နှာကမညှိုးဘူး၊ အဲ ညအိပ်ပြီ၊ အားလုံးအိပ်ပျော်ပြီဆိုတော့မှ ကျိတ်ငိုတာ၊ သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းဆို ရင် ဝယ်ပေးပါလို့ ဘယ်တော့မှ တိုက်ရိုက်ဖွင့်မပြောဘူး၊ ဘယ်ဖောင်တိန် ကလေးက လှတယ်အစ်ကို၊ ဘယ်စာအုပ်က ဖတ်လို့ကောင်းမှာ၊ အဲသလောက် ပြောတာ ဒီအကျင့်က ခုအသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်အထိ နေမြဲ အတိုင်း...”

အစ်ကိုစကားတွေက ရင်ဝကို လာမှန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲ တွင် ပြန်ကြည့်၍ မြင်ရပုံနှင့် တူနေသည်။ သည်တော့ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မမအေးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ဒါဟာ စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့အကျင့်၊ အခြေအနေ အခွင့်အခါကို

နားမလည်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်...”

မဟုတ်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှ ယတိပြတ် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ယောက်ျားကလေးပဲ ကိုထွေးရယ်၊ ပွင့်လင်းရဲရမှာပေါ့၊ ပွင့်လင်းလို့ မှားတာဖြစ်ဖြစ်၊ မှန်တာဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ယူရဲရမှာပေါ့၊ မမအေးတော့ အဲသလို မြင်တယ်...”

ပွင့်လင်းချင်တာပေါ့။ တာဝန်ယူရဲတာပေါ့။ မမအေးရော အစ်ကိုရော ကျွန်တော့်ကို နားမှမလည်ကြတာဟု စိတ်ထဲကနေငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ပြောမှဖြစ်မယ့်စကားကို ဒီနေ့မှာပဲ ပြောဖြစ်အောင် ပြောဖို့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ပြောသင့်တဲ့စကားကို ဒီနေ့မပြောမိအောင် ဆိုင်းဖို့ချိန်တတ်ရ မယ် ကိုထွေး၊ မြို့လွန်းတဲ့အလေ့ကို ကိုထွေး စွန့်သင့်ပြီထင်တယ်...”

ခုမှတော့ ဆက်မမြဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုသိဖို့ ကောင်းပါ တယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ဆင်ခြေတက်မိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ အသံမှန်အောင် ထိန်းကာ “ကျွန်တော် အိပ်ရေးတွေပျက်လို့ ဒီညစောစောအိပ်ချင်တယ်” ဟု ပြောရင်း ထလိုက်သည်။ ကိုလတ်တို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အိပ်ခန်းဝသို့အရောက်တွင် “ဟိုနေ့က အမွန်လာတာတောင် ကိုထွေး ရဲ့ အဲဒီအလေ့အထတွေ ပြောပြလိုက်မိသေးတယ်” ဟူသော မမအေး၏အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

* * *

ခြင်ထောင်အမိုးတွင် အမွန်မျက်နှာကို မြင်နေရသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေသည် ထင်ရ၏။ စိတ်မှာက အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်။

မကွဲပြားသော ဝေဒနာတွေ ဆင့်ကဲပေါက်ကွဲလာသည်။ ‘ကိုထွေးနှုတ် ခမ်းက သိပ်လှတာပဲ၊ တည်ကြည်တဲ့သဘော၊ ဆုံးဖြတ်တာကို မဖြစ်မနေ လုပ်မယ့်သဘောတွေကို ကိုထွေးနှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့ရတယ်ရှင့်’ ဟု အမွန်ဆိုခဲ့ သော သူ့ထိုနှုတ်ခမ်းကို မီးရှို့ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

ဂါထာမန္တရား တစ်ထောင်စုပ်ပြီး ကုမ္ဘာတစ်ကုဋေဖွင့်မှ ပွင့်မည့်

ဂမ္ဘီရ လိုဏ်ဂူကြီးထက် အဖွင့်ရခက်ခဲသော သူ့နှလုံးသားကို ခုတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။ မိုးလွန်ခဲ့သည်ကို မသိခဲ့လျက်နှင့်၊ ခုမှ ထွန်ချဖို့ ကြံရွယ်မိသော အမိုက်မျိုး။

ပြီးတော့ အရာရာကို အပြစ်တင်လိုက်ချင်ပြန်သည်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဆုံစည်းခဲ့ပါတော့လား။ ဆယ်နှစ် မဟုတ်တောင်မှ ကိုးနှစ်၊ ရှစ်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်။ ထားပါတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်က ဖြစ်ဖြစ်။ ဒီတုန်းကဆိုရင် သူ့အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်၊ အမွန်အသက် ဆယ့် ခုနစ်နှစ်။ ဘာလို့မတွေ့မိခဲ့ကြပါလိမ့်။ ကြိုကြိုက်မယ့် ကြိုကြိုက်တော့ အခုကျမှ။ ရင်ကွဲနာစွဲရမယ့် အခုလိုအခါမျိုးကျမှ။

ကျောင်းကို ရောက်လာပုံကိုက မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူက ပထမနှစ်၊ ကိုယ်က ဒုတိယနှစ်။ ဘာသာရပ်ချင်းကလည်း ကွဲဖြစ်အောင် ကွဲလိုက်သေး တယ်။ သူက ဒဿနိက၊ ကိုယ်က ရုက္ခဗေဒ။ ဌာနချင်း အရှေ့နဲ့အနောက်။ တွေ့ဖြစ်ဖို့ မလွယ်လိုက်တာ။

တစ်ခုတော့ ရှိသေးတယ်။ ရုက္ခဗေဒရဲ့ ကိုကြည်လွင်နဲ့ ဒဿနိကရဲ့ ညိုညိုတို့က စောစောစီးစီး ရည်းစားဖြစ်လိုက်ကြပါတော့လားလို့။ ကျောင်း ရောက်ရောက်ချင်းဆို အမွန်နဲ့ ကိုယ်နဲ့လည်း အသိဖြစ်ကြတာပေါ့။ အမွန် ဒုတိယနှစ်ရောက်မှ သူတို့ချစ်သူတော်စပ်ကြတယ်။ ဒီတော့ အမွန်နဲ့သိရတာ သုံးနှစ်ထဲ။ ကာလတွေ ဘာတွေထည့်ပြောဖို့ မလိုပါဘူးလေ။ ညိုညိုတို့ဆိုရင် သိကျွမ်းပြီး သုံးလလားကြာတယ်။ ချစ်သူဘဝရောက်ကြရော။ လက်ထပ် ကြတော့မယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကိုက သတ္တိမရှိလွန်းတာပါ။

အမွန်ကို တွေ့လိုက်ရရင် ဣန္ဒြေကြီးတဲ့ ဆရာမကြီးရှေ့ရောက်သွား တဲ့ ကျောင်းသားပေါက်စလို စကားမှားလား မှားရဲ့၊ စကားထစ်လား ထစ်ရဲ့။ အမွန်က စိုက်ပြီးကြည့်တဲ့အခါတိုင်း မျက်လုံးချင်းမှ ရဲရဲမဆိုင်ဝံ့တာ။ အမွန်ကို ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာရော၊ ခင်တာရော၊ လေးစားတာရော၊ မြတ်နိုးတာရော စုံနေလို့ထင်ရဲ့။ လေးစားတာနဲ့ မြတ်နိုးတာက အားစေးမိ ထားသလို ဖြစ်စေတယ်နဲ့ တူရဲ့။

အဆုံးမရှိတဲ့မေးခွန်းတွေ၊ အတွေးတွေ ပြောတော့မယ်လို့ စိတ်တင်း ထားလေတဲ့နေ့ကျတော့ သြစကြေးလျကိုတဲ့။ ရေခြားမြေခြား နေကြရတော့

မှာက တစ်သက်လုံး၊ တစ်ဘဝလုံး၊ ထာဝရ ဒီသံသရာမှာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း
 နဲ့မှ မဆုံကြရတော့မယ့် ဘဝ။ အမြဲခွဲရတော့မယ့်ဘဝ။ နှစ်ယောက်စလုံး
 အသက်ရှင်နေကြပါရက်နဲ့ သေကွဲကွဲပြီး ခွဲကြရတဲ့ ခွဲခွာလိုက်ရပုံမျိုး။

ခုမှာ ဘာလိုပြောတော့မလဲ။ နှုတ်ခမ်းကို ပိတ်ထားတော့ သော့အထပ်
 ထပ်ခတ်ပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်တော့။ ဒါပဲ တွေးမိသည်။

အလင်းရောင်ကို မျက်စိက မခံနိုင်။

စာကြည့်မီးတိုင်ကို လှမ်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

မှောင်ထဲတွင် နေရသည်ကို လွတ်လပ်သည် ထင်ရ၏။ တိတ်ဆိတ်
 ခြင်းကို သဘောကျလာသည်။ ဆောင်းအအေးကို မမှုတော့။ စိတ်ထဲကနေ
 ပြီး အမွန်ကို စကားတွေ အများကြီးပြောနေခွင့်ရသမျှ ကာလပတ်လုံး
 အရာရာသည် သာမည။ အရာရာကို မေ့ထားမည်ပေါ့။

[၃]

လ အထွက်နောက်ကျသည်။

အရှေ့ဘက်က သစ်ပင်တွေ ကွယ်နေသောကြောင့် လရောင်အရောက်
နောက်ကျသည်။

အမှန်တွင် စိတ်တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ စကားတွေက ပြတ်တောင်း
ပြတ်တောင်း။ အထုံးအဆက်တွေ များလွန်းသော ကြီးနယ် စိတ်ကူးပေါ်လာ
လျှင် ပြောလိုက်ကြသည်က တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း။ ထိုနောက် ဟိုငေး သည်ငေး။

ညိုညိုတို့ အိမ်ဘက်က စကားပြောသံတွေ အာရုံတွင် ပေါ်လာသော
အခါ ပေါ်လာတတ်သည်။ သီချင်းသံကို ခပ်တိုးတိုးကြားချင်ကြားရသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကညင်ပင်ကြီးဆီမှ သစ်ရွက်ခတ်သံတွေ
ကြားချင်ကြားရသည်။

ဆောက်တည်ရာမရှိသော စိတ်၏ ခြေဦးတည့်ရာကသာ အာရုံရောက်
ရာ။ အနေရ အထိုင်ရ မကျဉ်းကျပ်ရအောင် စိစဉ်ပေးသော ညိုညိုကို
ကျေနပ်မိသည်။

မနက်ဖြန်တွင် ကျင်းပမည့် ညိုညိုနှင့် ကိုကြည်လွင်တို့ လက်ထပ်ပွဲ